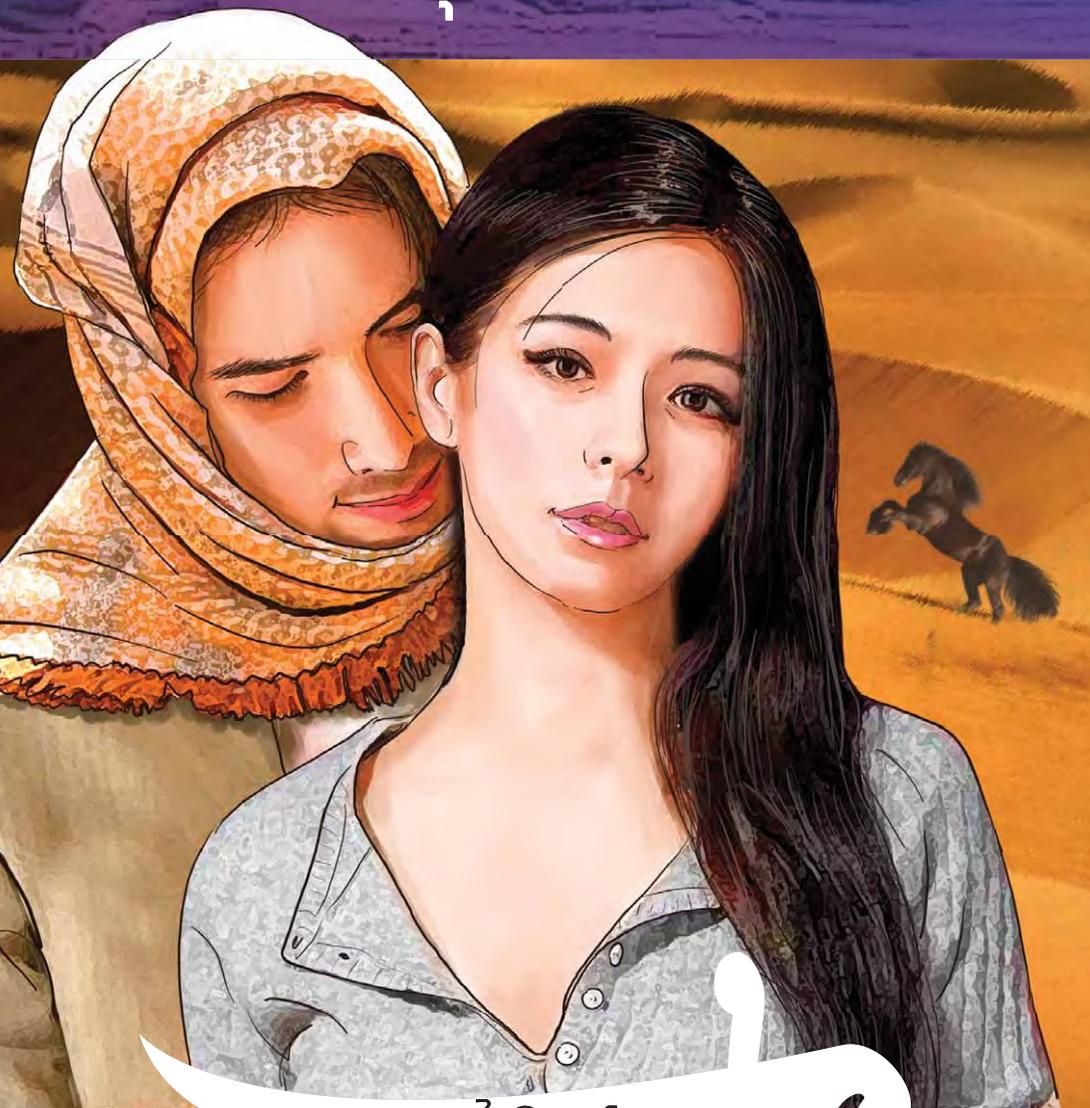

ซีร่าห์

ล่ารักสุดขอบทราย

ไรวินทร์

บททดสอบรักแท้กลางทะเลทรายอันเว้งว้าง ของหนุ่มสาวต่างเผ่าพันธุ์

ซีร่าห์

ล่ารักสุดขอบทราย

ไรวิกนอร์

ซีร่าห์ : ล่ารักสุดขอบทราย
เขียนโดย : ไรวินทร์

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ไรวินทร์

ซีร่าห์ : ล่ารักสุดขอบทราย, -กรุงเทพฯ : 'ซาริน, 2552

312 หน้า

1. นวนิยาย I. ชื่อเรื่อง

895.913

ISBN 978-616-7077-02-4

บรรณาธิการอำนวยการ : อนันต์ ประภาโส

บรรณาธิการบริหาร : ศรินยา พรหมคำ

ผู้ช่วยบรรณาธิการ : ภูษิต รอดดารา

กองบรรณาธิการ : ธนกร เนียมศิริ

ศิลปกรรม : สมาร์ทเฮด กรุป

ออกแบบปก/ภาพประกอบ : โมริตะคุง

พิสูจน์อักษร : รัตนาลี คำแก้ว

พิมพ์ที่ : บริษัท อัลฟ่า มิเลินเนียม จำกัด

'ซาริน สำนักพิมพ์

31/213 หมู่บ้านพฤกษาวิลเลจ 1 ต.บึงคำพร้อย อ.ลำลูกกา จ.ปทุมธานี 12150

โทรศัพท์ 02-192-3060 โทรสาร 02-192-3280 www.sipprapa.net

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 ม.2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์ ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 02-423-9999 โทรสาร 02-449-9560 www.naiin.com

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติการพิมพ์

จากใจผู้เขียน

ความรัก...บางครั้งเฝ้ารอก็ไม่มีความหวังว่าจะโอบน้อมเข้ามาหา
แต่เมื่อถึงเวลาที่กามเทพได้ลิขิตเอาไว้ แม้จะอยู่สุดหล้า แสนไกล คนละ
ขอบฟ้า

ก็มีอันที่จะทำให้เขาและเธอได้มาพบกัน

สาวมั่น เจ้าของปริญญาโทด้านโบราณคดี ออกติดตามหาพ่อที่หายสาบสูญ
ไปในทะเลทราย ด้วยความเชื่อมั่นว่าพ่อยังมีชีวิตอยู่ เป็นแรงผลักดันให้เธอเดินทาง
ไปสู่ทะเลทรายอันเว้งว่างที่ไม่เคยได้สัมผัสว่ามันโหดร้ายเพียงใด

ชีวิตที่ผจญภัยทำให้เธอเข้าไปพัวพันกับขบวนการล่าขุมทรัพย์ทะเลทราย
แต่ในความโหดร้ายกลับแฝงเอาไว้ด้วยโมตรี้จิตจากชายนิรนามที่มีได้แห่งแล้ง
เช่นภูมิประเทศ กามเทพได้ลิขิตให้เธอพบรักกับเขา ผู้ซึ่งกำลังถูกตามล่าจากศัตรู
ที่มองไม่เห็น เขาจะพาเธอก้าวผ่านวิกฤตแห่งชีวิตได้หรือไม่

ผลงานนิยายรักชิ้นแรกของไรวินทร์ในชื่อเรื่อง “ศิราพัชร อัญมณีแห่งมินาลิน”
ได้รับเกียรติจากสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 นำบทประพันธ์ไปถ่ายทอดเป็น
บทโทรทัศน์ ทำให้ไรวินทร์ มีกำลังใจในงานเขียนมากยิ่งขึ้น นิยายเรื่องนี้จึงเป็น
ผลงานที่ไรวินทร์อยากจะมอบแทนความรักและคำขอบคุณที่ทุกท่านให้การต้อนรับ
อย่างดียิ่ง และหวังว่าเส้นทางความรักของเธอและเขา จะทำให้คุณผู้อ่านได้สัมผัส
กับความสุข ตั้งแต่หน้าแรกจบจนหน้าสุดท้าย

ด้วยความรักจากใจ

ไรวินทร์

บทนำ

“ทวีพงษ์ หัสดีวิวัฒน์ นักข่าวชาวไทยที่เป็นหนึ่งในทีมข่าวต่างประเทศ CNN หายสาบสูญไปในทะเลทรายขณะติดตามทำข่าวการสู้รบในตะวันออกกลาง”

(อ่านต่อหน้า 16)

หนังสือพิมพ์ยักษ์ใหญ่เล่มเก่า ที่พาดหัวข่าวเรื่องของพ่อ วางหรา อยู่บนโต๊ะทำงานในห้องนอนของ วชิรดา ในขณะที่เจ้าของห้องกำลังสาละวนเก็บข้าวของลงกระเป๋า และไม่ลืมที่จะหยิบหนังสือพิมพ์เล่มนั้นใส่ลงไปที่ช่องในสุดของกระเป๋า เพื่อหลบสายตาของคุณเดือนพัชกร ผู้เป็นแม่

สองปีที่ ทวีพงษ์ หายสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอย ครอบครัวของ วชิรดา ยังคงเชื่อว่า หัวหน้าครอบครัวได้ตายไปแล้วจริงๆ หรือยังมีชีวิตอยู่ กระทั่งต่างประเทศ และ สถานทูต คือสถานที่ที่ส่งแม่ลูกเดินขึ้น ๆ ลง ๆ ในช่วงสองปีที่ผ่านมาเพื่อติดตามข่าวคราว ทั้งสองยังมีความหวังและเชื่อว่า เขายังมีชีวิตอยู่

ทวีพงษ์ หัสดีวิวัฒน์ นักข่าวระดับแนวหน้าที่มาจากชนชั้นกลาง ได้มาพบรักกับสาวน้อยลูกคหบดีที่ร่ำรวยอันดับต้น ๆ ของเมืองไทย

เขาถูกรอครอบครัวของฝ่ายหญิงรังเกียจและมองว่าทวิพงษ์เลือกที่จะรักนางสาวเดือนพัคตร์เพราะหวังจะตกถึงข้าวสาร เขาลบค่าสบประมาทนั้นด้วยการพาเดือนพัคตร์ออกมาใช้ชีวิตร่วมกันที่บ้านหลังเล็ก ๆ ที่เขาหามาได้ด้วยน้ำพักน้ำแรงของอาชีพนักข่าว ด้วยความมุ่งมั่นและขยันทำงาน ทำให้เขาก้าวหน้าอย่างรวดเร็วจนไม่มีใครหยุดยั้งได้ จนสามารถตั้งสำนักข่าวเป็นของตัวเอง หนังสือพิมพ์ยักษ์ใหญ่ของเมืองไทยคือลูกค้ำที่ดีที่สุดของเขา ข่าวไหนแรง เขาสามารถหามาได้อย่างรวดเร็ว การแย่งกันซื้อข่าวจากสำนักข่าวของทวิพงษ์ทำให้เขากลายเป็นเศรษฐีได้ภายในไม่กี่ปี จนสุดท้ายครอบครัวของเดือนพัคตร์ก็ต้องออกมาออมรับในความสามารถของผู้ชายที่ชื่อ “ทวิพงษ์”

ด้วยความรักในอาชีพนักข่าวเขาจึงไม่ยอมวางมือจากการหาข่าวด้วยตนเอง ข่าวการสู้รบในตะวันออกกลางเป็นเหมือนอาหารอันโอชะของเหยี่ยวข่าวเช่นเขา และมันก็กลายเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาหายสาบสูญไปในที่สุด

วฏิตราภาคภูมิใจในตัวพ่อเป็นอย่างยิ่ง พ่อเป็นเหมือนวีรบุรุษในหัวใจของเธอ เลือดนักสู้ที่มีอยู่ในตัวเธอล้วนสืบทอดมาจากผู้เป็นพ่อทั้งสิ้น นอกจากจะชื่นชอบการทำข่าวที่เสี่ยง ๆ แล้ว พ่อของเธอยังชื่นชอบอารยธรรมเก่า ๆ ตั้งแต่วฏิตราจำความได้พ่อมักจะเล่านิทานที่เกี่ยวข้องกับเมืองโบราณ ไม่ว่าจะเป็นเมโสโปเตเมีย อียิปต์ กรีก โรมัน จนถึงนครวิตรนนครธมของเขมร แม้ในวันหยุดของครอบครัว โปรแกรมการท่องเที่ยวก็จะถูกแทรกไปด้วยการชมโบราณสถานอยู่เป็นนิจ สิ่งที่พ่อชอบและพาเธอไปสัมผัสมีผลต่อการตัดสินใจเลือกเรียนสาขาโบราณคดีเมื่อวฏิตราเข้าเรียนในระดับอุดมศึกษา

อีกสิ่งหนึ่งที่วฏิตราได้รับอิทธิพลจากพ่อคือกีฬา ทวิพงษ์ชื่นชอบกีฬาทุกชนิดที่ใช้กำลังและสามารถใช้ป้องกันตัวเองได้ ไม่ว่าจะเป็นมวยไทย เทควันโด ตาเรเต้ และยิงปืน ทุกครั้งทีไปฝึกซ้อม เขามักจะ

พาลูกสาวไปด้วยเสมอ วุฒิรดา ยังจำคำที่พ่อพร่ำพูดได้ไม่มีวันลืม

‘ลูกเป็นลูกสาวคนเดียว พ่อแก่ลงทุกวันไม่อาจจะอยู่ปกป้อง
จนลูกแก่เฒ่าได้ ลูกต้องดูแลตัวเอง กีฬาพวกนี้จะช่วยให้ชีวิตลูกปลอดภัย
ในยามคับขัน’ ซึ่งก็เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้วุฒิรดาหันมาเอาดีด้านกีฬา
ยิงปืน และสามารถทำได้ดีจนถึงขั้นเป็นนักกีฬาทิมชาติ

อีกไม่กี่วันความฝันของเธอจะเป็นจริง เธอจะไปเหยียบ ‘ประเทศ
ซีร่าห์’ แผ่นดินที่กลืนชีวิตพ่อ ในฐานะตัวแทนนักกีฬายิงปืนทีมชาติไทย
ที่จะไปคัดตัวเพื่อเข้าแข่งขันระดับนานาชาติ แผนต่อไปของวุฒิรดา คือ
การอยู่ที่ซีร่าห์ต่อเพื่อสืบหาพ่อที่เธอเชื่อว่ายังมีชีวิตอยู่

คิดเพียงแค่นี้สาวสวยเจ้าของปริญญาโทด้านโบราณคดีหมาด ๆ
อย่างเธอก็ตื่นเต้นจนอยากจะให้วันเดินทางมาถึงในชั่วโมงนี้เลยทีเดียวนะ

1

เมอร์เซเดส-เบนซ์ สีดำคันโต ค่อย ๆ จอดเทียบฟุตบาทของ สนามบินสุวรรณภูมิ พลขับกุญแจจอลงมาจากรถเพื่อเปิดประตูให้ผู้ที่นั่ง อยู่ด้านหลัง ศีรษะและไหล่ที่โค้งงอด้วยความนอบน้อมยิ่งทำให้ผู้คน ในสนามบินจ้องมองเพื่อรอดูผู้ที่จัก้าวลงมา เมื่อประตูด้านซ้ายเปิดออก หญิงวัยกลางคนในชุดสูทสีครีม รองเท้าคัทชูสีน้ำตาลเข้ม กระเป๋าถือ สีเดียวกับรองเท้า แวนกันแดดกลมโตทำให้ใบหน้าของเธอดูน่าเกรงขาม ได้ก้าวลงมาจากรถด้วยท่วงทีสง่างาม ยังไม่ทันที่พลขับจะวิ่งอ้อมมา อีกด้านหนึ่งของรถ อีกคนที่นั่งอยู่ด้านในก็เปิดประตูออกมาเองด้วยท่าที่ เร่งรีบ

หญิงสาวรูปร่างสูงโปร่งสมส่วน ในชุดยีนส์สีดำ คาดเข็มขัดหนึ่ง สวมรองเท้าบูทสั้นสูงพอประมาณ สวมแว่นกันแดดทรงทันสมัยรับกับ ใบหน้า ริมฝีปากที่อวบอ้อมได้รูปกับจมูกที่โด่งเชิดเล็กน้อยทำให้ใบหน้า ของเธอเด่นสะดุดตา ผมสีน้ำตาลอ่อนประกายทองที่ถูกปิดด้วยหมวก เบเลย์ไว้ แต่ส่วนปลายกลับถูกล่อยให้ยาวสยายถึงกลางหลังอย่างตั้งใจ เรียกความสนใจจากทุกสายตาให้จ้องมาที่เธอ จนลืมหญิงคนแรกที่ก้าว ลงมาก่อนหน้านี้

เธอไม่รอช้าเดินแกมวิ่งอ้อมไปด้านหลังก่อนพลขับแล้วเปิด ฝากระโปรงหลังก้มลงหยิบกระเป๋าเดินทางด้วยท่าที่ร้อนรน

“คุณรดาขอรับ เตี่ยผมมจัดการยกไปให้เองไม่ต้องลำบาก” พลซับต้องรีบปรามไม่อย่างนั้นนายสาวคงจะจัดการทุกอย่างเสียเองตามประสาคนคล่องแคล่วและใจร้อน

“จะรีบอะไรมากมายยัยรดา ให้บรรจงเขาจัดการเถอะ เตี่ยรักได้เอาเคล็ดเอาหักก่อนจะได้ไปแข่งขันหรอก”

“รดารีบ มาสายกว่าเวลานัดไปตั้งสิบนาทีก่อน เตี่ยคุณอื่นรดา ไค้ชจะค้อนเอาคอะแม่” เธอหันมาอธิบายให้คนเป็นแม่ฟังแต่ก็ยอมถอยออกมาให้บรรจง สารตีประจำบ้านจัดการทั้งหมดให้แต่โดยดี

การเดินทางไปกับคณะในครั้งนี่ไม่ใช่ครั้งแรกของการไปแข่งขันต่างประเทศ แต่ในครั้งนี่วิวรดาตื่นเต้นเป็นพิเศษ เพราะอะไรเธอรู้ตัวเองดี คุณเดือนพัคตร์ผู้เป็นแม่ไม่รู้จักความนัยจึงเพียงแต่สงสัยว่าลูกสาวทำไมทำท่าตื่นเต้นมากมายทั้ง ๆ ที่การเดินทางไปต่างประเทศของวิวรดาเป็นเรื่องที่ปกติมากในชีวิตที่ผ่านมา

วิวรดาจูงมือแม่เดินไปที่กลุ่มนักกีฬาที่รออยู่ ปล่อยให้บรรจงจัดการกระเป๋าเดินทาง ทุกคนในคณะหันมามือไหว้ทักทายเดือนพัคตร์อย่างนอบน้อมไม่เว้นแม่แต่ไค้ช เพื่อนร่วมทีมของวิวรดาทุกคนรู้จักเดือนพัคตร์ดีในฐานะเศรษฐีไฮโซผู้มีหน้าตาในสังคม และเป็นผู้สนับสนุนสมาคมกีฬายิงปืนแห่งประเทศไทย

“สวัสดีครับท่าน” ไค้ชสมชาติทักทายก่อนใครอื่น

“สวัสดีคุณสมชาติ ผากระดาด้วยนะ” คุณเดือนพัคตร์ทำหน้าที่แม่เช่นทุกครั้งที่ต้องฝากฝังลูกสาวคนเดียวของเธอให้ไค้ชช่วยดูแลเพื่อความอุ่นใจ

“ไม่ต้องเป็นห่วงครับท่าน ทีมของเราดูแลกันและกันอย่างดีครับ”

“ยัยรดาเขาติดใจร้อน ดูซินี้พี่ทำให้เขามาช้าไปสิบนาทีก่อน เขาทำท่าเหมือนมาสายไปสิบชั่วโมง” คนเป็นแม่รับผิดชอบเรื่องการมาสายเสียเอง วิวรดาต้องเดินไปถอดแขนแล้วอ้อน

“รดาช้าเองต่างหาก ไม่ใช่แม่ล็กหน้อย” เดือนพัคตร์ลูบหัวลูกสาว

ด้วยความรัก

“รดาไปไหลตกระเป่าก่อนนะคะ บรรจง ไปกับรดา” วิกิรดาหันไปชวนพลซบที่ยืนอยู่ข้างกระเป่าเดินทางใบโต เพียงไม่กี่นาทีเธอก็เดินกลับมารวมกลุ่ม ยังไม่ทันที่จะได้สนทนากันต่อเสียงประกาศเรียกผู้โดยสารที่จะเดินทางไปยังประเทศซีร่าห์ให้เข้าไปยังที่พักผู้โดยสาร ขาออกทำให้ทุกคนหันไปล่าลาญาติของตัวเอง

“แม่ขา ดูแลตัวเองด้วยนะ รดาจะเอาชาวของพ่อมาเป็นของฝากนะคะ” ลูกสาวคนเดียวของเดือนพัคตร์สวมกอดมารดา อ้อมกอดของแม่ในวันนี้อุ่นเหลือเกิน แต่ทำไมวิกิรดารู้สึกใจหายอย่างบอกไม่ถูก

“จะห่วงแม่ทำไม รดาไปออกบ่อย ๆ เดี๋ยวก็กลับมา” เดือนพัคตร์พูดให้ลูกสาวสบายใจ แท้จริงแล้ว คนเป็นแม่เองก็รู้สึกใจหาย เดือนพัคตร์บอกกับตัวเองว่าการเดินทางของลูกสาวในครั้งนี่ไม่เหมือนครั้งก่อน ๆ ซึ่งเธอก็พยายามจะอธิบายความรู้สึกของตัวเองว่ามันคงเกิดจากการที่ลูกสาวจะเดินทางไปในประเทศที่สามที่สุดที่รักได้หายสาบสูญไปนั่นเอง ความรู้สึกใจหายจึงเกิดขึ้นกับเธอ

วิกิรดาสวมกอดแม่ น้ำตาคลอ

“แม่ขา รดาร์กแม่ที่สุด รดาจะดูแลตัวเอง และจะกลับมาหาแม่แน่นอน” คำว่าแน่นอนของวิกิรดาไม่หนักแน่น มันถูกกลืนหายลงไปในลำคอ เพราะคนพูดรู้ดีว่า เธอจะไปทำอะไรที่นั่นโดยที่แม่ไม่อาจล่วงรู้ได้ และเธอเองก็ยังไม่แน่ใจว่าในภายภาคหน้าจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นกับเธอบ้าง ความกลัว ความหวาดระแวงลึก ๆ ในหัวใจทำให้เสียงที่เปล่งออกมาจมหายไปในลำคอที่ตีบตัน

เดือนพัคตร์ประคองหน้าลูกสาว เช็ดน้ำตาให้เบา ๆ แล้วกล่าวด้วยเสียงที่พยายามแสดงความเข้มแข็งให้ลูกสาวได้เห็น

“อะไร ยัยรดาคนเก่งของแม่ วันนี้ทำไมซี๊แย ทุกครั้งเห็นร่าเริงอย่างกับนกติดปีกที่จะได้โบยบินไปจากอกแม่” เธอสวมกอดลูกสาว แล้วกล่าวต่อ

“แม่เกือบลืมให้ของสำคัญกับลูก” เตือนพัคตร์หยิบกล่องกำมะหยี่เล็ก ๆ สี่ตัวออกมาจากกระเป๋าถือแล้วเปิดออกให้วฤตดาเห็นของข้างในมันเป็นสร้อยคอกับลิล็อคเก็ตที่ทำมาจากทองคำขาว ตัวลิล็อคเก็ตเป็นรูปคล้ายเลข 3 ในภาษาอารบิก ส่วนโค้งด้านบนประดับด้วยจี้เพชรเม็ดเล็กเท่าถั่วเขียวส่องประกายวาววับ วฤตดาจำได้ว่าตอนเด็ก ๆ เธอเคยเห็นพ่อใส่มันติดตัวอยู่ตลอดเวลา แต่มันไม่ได้อยู่บนคอพ่อมาหลายปีจนเธอลืมมันไปแล้ว

“แม่ตั้งใจจะให้หนูตั้งแต่เมื่อคืนแล้วแต่เห็นลูกยุ่งกับการจัดของก็เลยลืม เนี่ย...ของเก่าที่พ่อเขาได้มา เป็นของขวัญของหวงของพ่อเขา ลูกจะเดินทางไปชีราห์ แม่อยากให้ลูกนำของสำคัญของพ่อติดตัวไปด้วยเพื่อเป็นเครื่องรางจะได้ปลอดภัย”

“ขอบคุณค่ะแม่ รดาจะนำเครื่องรางแห่งความโชคดียี่สิบติดตัวไว้ตลอดค่ะ”

วฤตดารับมาแล้วเก็บลงเป้ก่อนจะสวมกอดแม่อีกครั้ง น้ำตาซึม

“ไปได้แล้ว ลูกแม่ไม่ใช่คนอ่อนแอ รดาเก่งที่สุดในสายตาของแม่ แม่เชื่อมั่นว่าลูกจะคว้าชัยชนะมาให้แม่ชื่นชมเหมือนเช่นทุก ๆ ครั้ง”

เตือนพัคตร์ยิ้มให้ลูกสาวก่อนจะรื้อหลังให้เดินเข้าสู่ห้องพัคผู้โดยสาร แต่ยังไม่ทันที่จะก้าวเข้าไป สายตาของเธอก็เหลือบไปเห็นชายหนุ่มในชุดนายทหารเต็มยศเดินแกมวิ่งตรงมายังจุดที่เธอและแม่ยืนอยู่

“พีวินทร์ทางนี่ค่ะ” วฤตดาโบกมือเรียก

“พี่มาเกือบไม่ทันส่งรดา” เขาส่งสายตาวาววับซึ่งมาพร้อมคำพูดจนลืมสนใจคุณเตือนพัคตร์ผู้เป็นแม่

“แฮ้ม!!”

“อ้อ สวัสดีครับแม่ ขอโทษครับผมไม่ทันมองมัวแต่กังวลว่าจะไม่ทันมาส่งรดา” ช้ชวินทร์รีบแก้ตัวเมื่อได้ยินเสียงกระแอมทัก

“ไม่เป็นไรหรอก ผู้สูงอายุก็มักจะไม่มีคนมองเห็นเป็นเรื่องธรรมดา

แม้ว่าดารรีบไปเถาะลูก คนอื่น ๆ เขารออยู่”

“คะแม่ ชอบคุณพีรินทร์มากคะที่อุตส่าห์แวะมาส่ง แล้วเจอกัน ตอนรถากลับนะคะ ไปก่อนละคะ สวัสดีคะ” วัชรดาหันมากอดแม่แถม จีบเบา ๆ ที่สองแก้มก่อนจะเดินตัวปลิวเข้าไปในห้องพักผู้โดยสารโดยไม่ลืมหันมาโบกมือลา ช้ชีวิตที่อุตส่าห์มาส่ง

“หวานใจเกือบไม่ทันส่งนะคะพีรดา” สาวิตรีแซว

“หวานจงหวานใจอะไรน้องสา พีรินทร์เขาก็เป็นพี่ที่ดีคนหนึ่งเท่านั้น”

“พีรดาเห็นเขาเป็นพี่ที่ดี แต่สาวว่าพีรินทร์ไม่ได้อยากเป็นพี่ที่ดีหรอก”

“แหม...ไม่มีอะไรหรอกน้องสา พีรดาหัวใจยังวังงงงง” วัชรดา ทำเสียงล้อเสียงนักร้องลูกทุ่งชื่อดังจนสาวิตรีหัวเราะ

ขณะอยู่บนเครื่องบิน วัชรดาหยิบเอากล่องกำมะหยี่ที่แม่ให้ มาเปิดดู สร้อยทองคำขาวเส้นเล็กที่มีลือคเกิดเป็นรูปคล้ายเลขสาม ถ้าจะพูดถึงราคาแล้วคงไม่มีราคาเท่ากับจีเพชรที่เธอสวมใส่อยู่ในตอนนี้ แต่มันมีค่าเพราะเป็นของเก่าที่พ่อรักและหวงเธอจึงบรรจุปิดฝากล่อง เก็บใส่เป้แล้วกอดเป้ไว้ รู้สึกอุ่นใจเหมือนมีพ่อเดินทางไปด้วย

เครื่องบิน Airbus A380-300 ของสายการบิน Royal Cheera ใช้เวลาในการบินจากสนามบินสุวรรณภูมิ สู่นามบินนานาชาติ Cheera Alia กรุงซีราห์ดัม เมืองหลวงในเวลาใกล้รุ่ง วัชรดาต้องปรับเข็มนาฬิกา ให้เป็นเวลาของซีราห์ซึ่งช้ากว่าประเทศไทยถึงห้าชั่วโมง

รถของโรงแรมที่ทีมงานได้จองไว้มารอรับคณะเดินทางโดยไม่ต้องเสียเวลารอ วัชรดาพักห้องเดียวกับสาวิตรีเพื่อนนักแม่นปืนที่สนิทที่สุด สาวิตรีเป็นนักแม่นปืนรุ่นน้องที่มีความสามารถในการยิงปืนสั้นมากกว่าอุปกรณ์ชนิดอื่น ส่วนวัชรดานั้นเธอมีความสามารถทั้งปืนสั้นปืนยาว แต่ที่เด่นที่สุดคือเป้าปืนที่นักแม่นปืนหญิงในเมืองไทยไม่มีใครลบสถิติของเธอได้

ทันทีที่มาถึงห้องพัก วุฑิรดาไม่รอช้า เธอจับกระเป๋าเดินทาง ไปโดยดัดใส่เข้าไปในตู้เสื้อผ้าโดยไม่สนใจที่จะดึงเอาเสื้อผ้าออกมาจัดเรียง ให้เรียบร้อย เป้าประจำตัวถูกคว่ำขึ้นมาใส่บ้างจนสาวตรีมองด้วยความสงสัย “พี่รดาทำท่าเหมือนจะออกไปไหน ไม่นอนพักก่อนหรือคะ ยังไม่สว้างเลย”

“เข้าๆ อย่างนี้สถานที่ท่องเที่ยวที่พี่ชอบที่สุดห้องสาวก็น่าจะรู้” เธอหันไปสนทนากับเพื่อนร่วมห้อง

“น้องสาวไม่ลองไปเที่ยวตลาดกับพี่รดาบ้างหรือคะ” วุฑิรดาคะแทนตัวเองด้วยชื่อที่แม่เรียกกับทุกคนที่เธอรู้จัก

“ไม่ไหวคะ สาวเมาเครื่อง อยากนอนต่ออีกสักสิบ พี่รดาจะวิ่งตัวด้วยนะคะ ไม่มีใครไปด้วย ที่จริงรอเข้าพุงนี้สาวจะไปเป็นเพื่อน วันนี้สาวไม่ไหวจริงๆ” สาวตรียื่นข้อเสนอ แต่ไม่สามารถจะรั้งวุฑิรดาไว้ได้ เธอตั้งใจว่าเวลาทุกวินาทีที่อยู่ในประเทศนี้เธอจะใช้มันให้เกิดประโยชน์ ในการสืบเสาะหาข้อมูลของพ่อให้ได้มากที่สุด เป้าคู่กายจึงถูกกระหวัดขึ้นใส่ป่า เธอหันมายิ้มให้เพื่อนร่วมห้อง

“ไม่ต้องเป็นห่วงนะคะน้องสาว พี่รดาแค่ไปเดินเล่น ไม่มีอะไร น่าเป็นห่วงไม่ใช่หรือ” สาวตรียิ้มแล้วโบกมือให้ก่อนจะซุกตัวลงในผ้าห่มบนเตียงนุ่มของห้องพักโรงแรม

สาวสวยในชุดยีนส์สีดำตัวเดิมเดินมายังลิโอบบี้โรงแรม เธอแวะที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ หยิบโบชัวร์แนะนำสถานที่ต่างๆ แล้วสอบถามเส้นทางและพาหนะที่จะพาเธอไปยังตลาดสดที่ใกล้โรงแรมที่สุด

การสื่อสารในชีวิตร้าประเทศเล็กๆ ที่มั่งคั่งไปด้วยน้ำมันไม่ได้เป็นอุปสรรคกับเธอเลย ประเทศนี้แม้จะมีภาษาอารบิกเป็นภาษาประจำชาติ แต่ชาวชีวิรร้าทุกคน ตั้งแต่คนรับใช้ คนเลี้ยงลา ไปจนถึงเศรษฐี และนายกรัฐมนตรี สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ดีพอๆ กับภาษาประจำชาติของพวกเขา วุฑิรดาจึงมั่นใจว่าเธอจะปลอดภัยเพราะไม่มีอุปสรรคในการสื่อสารอย่างแน่นอน

หลังจากก้าวขึ้นแท็กซี่ที่พนักงานโรงแรมเรียกให้ เธอกระชับเสื้อยีนส์ที่หนาพอจะทำให้ร่างกายอุ่นได้ในอุณหภูมิที่ต่ำกว่าห้องศุภบรรยากาศยามใกล้รุ่งของกรุงซีร่าห์คัมแม้จะยังไม่สามารถมองเห็นสภาพทั่วไปได้ชัดเจน แต่ก็พอจะเห็นว่าตึกรามบ้านช่องของย่านเมืองหลวงของซีร่าห์ก่อสร้างด้วยหินทรายสีธรรมชาติ แทบจะไม่มีหลังไหนแต่งแต้มสีอื่นเลยนอกจากสีที่แท้จริงของวัสดุ ทำให้มองเห็นตึกสีเหลืองนวลตาตลอดเส้นทาง

รถมาจอดอยู่ตรงด้านหน้าตึกหลังหนึ่ง คนขับเชื้อเชิญให้เธอลงแล้วบอกเส้นทางเดินต่อเพื่อเข้าไปยังตลาด วุฑิรดานัดหมายกับบรรดาเอาไว้ว่า อีกหนึ่งชั่วโมงเธอจะกลับมาที่จุดนี้เพื่อกลับไปยังที่พัก เธอสาวเท้าก้าวออกไปยังจุดที่คนขับรถชี้ทางให้ ยังไม่ทันจะมองเห็นจุดหมายปลายทาง ร่างของเธอก็เซกลงเพราะถูกชนเข้าอย่างแรง

“โธ๊ย!!”

แต่ก่อนที่จะล้มลงกระแทกพื้นก็มีมือแข็งแรงของชายแปลกหน้าที่ชนเธอเกือบล้มคว่ำเอาไว้เสียก่อน จากนั้นก็กระซอกเธอให้วิ่งตามไปอย่างรวดเร็ว วุฑิรดาจำเป็นต้องวิ่งตามชายแปลกหน้าไปเพราะแรงกระซอก เสียงออกคำสั่งของชายนิรนามเป็นภาษาอารบิกที่วุฑิรดาไม่สามารถเข้าใจได้ เธอพยายามขยับขึ้นแต่สู้แรงเขาไม่ได้ จึงปล่อยให้เขาลากเธอวิ่งไปตามซอย เมื่อหันไปมองด้านหลังก็เห็นชายฉกรรจ์สี่ห้าคนวิ่งไล่มาติด ๆ

วินาทีนั้นวุฑิรดาไม่ปล่อยให้ชายแปลกหน้าลากเธออีกต่อไป เธอวิ่งตามเขาไปด้วยความเร็วเท่าที่กำลังจะทำได้

ทั้งสองวิ่งมาได้ไม่เท่าไร ก็พบชายอีกกลุ่มหนึ่งตั้งแถวรออยู่ในมือของทุกคนมีปืนยาวที่หันปากกระบอกปืนมาที่เธอและเขา ชายนิรนามถือปืนยาวจึงไปยังกลุ่มที่อยู่ด้านหน้า เขาหันมาสั่งเธอเป็นภาษาอังกฤษหลังจากสื่อสารกับเธอด้วยภาษาอารบิกไม่ได้ผล

“ระวังตัวให้ดี ด้านซ้ายมือมีชอกแคบ ๆ ที่ทะลุไปยังถนนใหญ่ได้

ค่อยๆ ก้าวถอยหลังไปอีกสี่ห้าก้าวจะมองเห็น ผมจะยิงสกัด คุณหนีเอาตัวรอดไปเสีย” เสียงสั่งที่เฉียบขาดทั้งๆ ที่อยู่ในภาวะวิกฤตที่สุดของชีวิตทำให้ภูริดาคิดหาทางที่จะช่วยเขาให้รอดพ้นจากมัจจุราชที่จ้องเขมือบเขา สมองของเธอสั่งการทันที

“มีปืนอีกมั้ย” เธอถามออกไปขณะที่มือและเท้าอยู่ในท่าเตรียมพร้อมวิ่งหนีเอาตัวรอด

“มี ล้วงเข้ามาในชายเสื้อ ปืนสั้นอยู่ที่เอว” เขาตอบอย่างรวดเร็ว ภูริดาไม่รอให้เสียเวลาแม้แต่วินาทีเดียว เธอล้วงเข้าไปที่บั้นเอวของชายนิรนามแล้วดึงมือกลับมาพร้อมกับปืนสั้นกระบอกพอดีมือแล้วจัดการมันอย่างชำนาญ

“หนีด้วยกัน” เธอออกคำสั่งบ้าง

“คุณแน่ใจว่าใช้มันเป็นหรือ” เขาถามเพื่อความแน่ใจ

“เป็น” เธอตอบสั้นๆ ตายังจ้องไปที่กลุ่มชายฉกรรจ์ที่ย่างสามขุมเข้ามาหาทั้งคู่

“ยิง แล้ววิ่งไปก่อน ผมจะตามไป” ชายนิรนามวางแผนแล้วสั่งทันที

“ยิง”

ปังๆๆๆๆๆๆ

“โอ๊ยๆๆ”

เสียงปืนจากภูริดาและชายนิรนามดังขึ้นพร้อมกัน ตามมาด้วยเสียงร้องอย่างเจ็บปวดของศัตรู ภูริดาไม่รอดูผล เธอหันหลังวิ่งออกไปตามซอกแคบๆ เพียงไม่กี่เมตรก็เจอถนน เธอหยุดชะงักคิดว่าจะไปทางไหนดี ยังไม่ทันได้ตัดสินใจข้อมือของเธอก็ถูกชายนิรนามกระชากให้วิ่งตามไปทางซ้ายมือ เสียงตะโกนโหวกเหวกตามหลังมา ทั้งสองไม่มีเวลาที่จะหันไปดู เขาพาเธอวิ่งเข้าซอยเล็กๆ ซอกแซกไปตามตึกสูงของเมืองได้สักพักแล้วจึงหยุด เขาจุดไฟให้เธอนั่งลง เก็บปืนยาวสะพายไหล่แล้วใช้เสื้อคลุมปิดทับเอาไว้ เธอส่งปืนคืนเขาแต่เขากลับส่ายหน้า เสียงไซเรนของรถตำรวจดังก้องมาตามท้องถนน

“ปลอดภัยแล้ว คุณเก็บมันเอาไว้ป้องกันตัวเถอะ” เขาพูดน้อยเหมือนเดิม วุฒิราตาเพิ่งจะมีโอกาสได้มองเขาเต็มตา ชายรูปร่างสูงใหญ่ในชุดพื้นเมืองโพกศีรษะเช่นชายอาหรับทั่วไป มีเพียงดวงตาโตลึกและขนตาที่ยาวเป็นแพเท่านั้น ที่โผล่พ้นผ้าคลุมให้เธอได้เห็น จมูกมีผ้าพันทับเอาไว้แต่ก็ยังมองเห็นสันที่โด่งได้รูป เขามองหน้าเธอนิ่งอยู่พักหนึ่งแล้วถามว่า

“คุณมาจากไหน”

วุฒิราตาบอกเพียงชื่อโรงแรมที่เธอพัก เขาก็ไม่ได้ซักไซ้

“เดี๋ยวผมจะเรียกรถให้ไปส่งคุณที่โรงแรมจะได้ปลอดภัย จากนั้นไปอย่าออกมาเดินคนเดียว พวกนั้นอาจจะจำคุณได้ซึ่งนั่นหมายถึงชีวิตของคุณจะตกอยู่ในอันตราย” เขาลุกขึ้นจะเดินไปเรียกรถ นึกขึ้นมาได้ว่าผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ที่วิ่งหนีตายมาตั้งไกลคงจะเหนื่อยอยู่ไม่น้อยจึงก้มลงไปถามด้วยน้ำเสียงที่เจือด้วยความรู้สึกห่วงใย

“เหนื่อยมากมัย พอลจะหายเหนื่อยบ้างหรือยัง” วุฒิราตาพยักหน้าอยากรีบออกไปจากที่ตรงนั้นให้เร็วที่สุด เขาจุกให้เธอลุกแล้วปล่อยมือเธอเป็นอิสระ

“ตามมาเดี๋ยวจะไปส่ง” ไม่รอคำตอบชายนิรนามเดินนำหน้าไปอย่างรวดเร็ว

ไม่นานแท็กซี่ก็มาส่งเธอที่หน้าโรงแรมที่พัก เขาส่งเธอลงพร้อมกับคำขอบคุณสั้น ๆ

“ขอบคุณที่ช่วยชีวิตผมไว้ ระวังตัวด้วย” แล้วแท็กซี่คันนั้นก็ทะยานออกจากโรงแรมไปทันที

มันช่างน่าอัศจรรย์และเหมือนความฝันเสียจริง ๆ ที่เธอรอดชีวิตมาได้ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและจบลงอย่างรวดเร็วจนวุฒิราตายังรู้สึกมีงงเล่าให้ใครฟังคงไม่มีใครเชื่อว่าเวลาเพียงไม่กี่นาทีที่เธอเหยียบย่างเข้าสู่แผ่นดินนี้ จะมีเรื่องราวตื่นเต้นจนเกือบเอาชีวิตไม่รอดผ่านวูบเข้ามา

ในชีวิตและผ่านเลยไปอย่างรวดเร็ว ไม่ทิ้งร่องรอยหลักฐานไว้ให้บอกเล่าให้ใคร ๆ ฟังได้เลยนอกจากปิ่นสั้นที่ยังมีกลิ่นดินปืนนอนสงบในกระเป๋าเสื้อของเธอกระบอกหนึ่ง

วฤติดาเดินมาที่ล็อบบี้โรงแรมแล้วทุดตัวลงนั่งที่โซฟา เอนศีรษะลงกับพนัก สูดหายใจลึก ๆ เพื่อเรียกสติกลับคืนมา ผู้ชายคนนั้นเป็นใครกัน...ความตื่นเต้นทำให้ลืมถามไถ่ไปเสียสิ้น นั่งทบทวนถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา นึกถึงแววตาที่กร้าวแต่แฝงแววอ่อนโยนของชายแปลกหน้าที่บังเอิญพบกัน

ความอ่อนเปลี้ยทำให้วฤติดาเคลิ้มหลับอยู่ที่ล็อบบี้ของโรงแรมนั่นเอง มารู้สึกตัวอีกทีเมื่อมีมือมาสะกิดเรียกเบา ๆ เธอผวาแล้วตั้งตัวลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว

“ขอโทษค่ะ มีอะไรให้เราช่วยหรือเปล่า ท่าทางคุณเหมือนไม่สบาย” พนักงานของโรงแรมยิ้มแหย ๆ ที่ทำให้แขกตกใจ

“ไม่เป็นไรค่ะ แค่อยากนั่งเล่น ขอคุณที่เป็นห่วง ฉันขอตัวขึ้นห้องพักนะคะ” วฤติดายิ้มให้พนักงานก่อนจะเดินกลับห้องพัก

เธอใช้การ์ดสอดเข้าประตูห้องพักแล้วค่อย ๆ เปิดและปิดประตูอย่างแผ่วเบาเพราะเกรงว่าจะทำให้สาวตรีตื่น เพื่อนรวมห้องยังคงนอนหลับสนิทอยู่บนเตียง วฤติดาคว้าผ้าเช็ดตัวเข้าห้องน้ำก่อนที่จะออกมาซักตัวในผ้าห่มแล้วกลับไปด้วยความอ่อนเปลี้ย

2

แท็กซี่คันที่เพิ่งส่งวัชรดาลงที่โรงแรม วิ่งกลับมายังเส้นทางเดิม ตามที่ผู้โดยสารนาม โมฮัมเหม็ด ฟารุต อัชชีราน์ สั่ง เมื่อมาถึงจุดที่เขา ถูกไล่ล่า แวนกันแดดอาจจะดูไม่เหมาะสมนักกับบรรยากาศในช่วงเช้าตรู่ แต่เขาก็หิบบ่นขึ้นมาสวม เพื่ออำพรางดวงตา เขาสั่งให้คนขับลดชะลอความเร็ว แล้วจึงกวาดสายตาส่องพื้นที่รอบๆ ที่เกิดเหตุ รถตำรวจ ยังเปิดไซเรนดังกังวานไปทั่วท้องถนน ตำรวจในเครื่องแบบเข้าเคลียร์พื้นที่

ฟารุตไม่รอติดตามการทำงานของตำรวจ เขาส่งเงินให้คนขับรถ ไปหาร้อยดีนาร์แล้วสั่งให้ออกรถมุ่งหน้าออกจากกรุงซีร่าห์ดัมไปทางทิศเหนือตามเส้นทางหลวง ไม่ถึงยี่สิบนาทีรถก็วิ่งมาถึงทางแยก เขาสั่งให้คนขับเลี้ยวขวาเข้าไปตามทางลูกรังระยะทางประมาณห้ากิโลเมตร ก็มาถึงตำหนักไบจีรัล ทันทีที่รถวิ่งมาถึงประตูพระตำหนักก็เปิดออก โดยอัตโนมัติ เขาก้าวลงจากรถด้วยท่วงท่าที่สง่าแล้วกล่าวขอบคุณแท็กซี่ เป็นอันว่าเขาต้องการสิ้นสุดการรับบริการเพียงเท่านั้น แท็กซี่คันดังกล่าว ยิ้มให้ด้วยความขอบคุณก่อนจะเข้าเกียร์ทะยานออกไปจากประตูตำหนัก

ฟารุตเดินเข้าไปยังพระตำหนักด้วยความเร่งรีบ ชายวัยกลางคน คนหนึ่งออกมาต้อนรับด้วยท่าทางนอบน้อม แล้วพาเขาไปยังห้องรับแขก

“เชิญนั่งก่อนท่านพารุต” เสียงของสตรีที่ทรงอำนาจสั่ง พารุต เลื่อนเก้าอี้ที่อยู่ตรงข้ามเธอออกแล้วทำความเคารพก่อนจะนั่งลงตาม คำเชิญของเจ้าของตำหนัก

ก่อนจะเดินทางมาที่ตำหนักไบจี้รัล พารุตได้โทรศัพท์สอบถาม มาก่อนจะขอเข้าเผื่อองค์หญิงเรเนีย และทรงอนุญาตให้เขาเข้าเฝ้าได้

“มีอะไรด่วนหรือถึงมาหาเราแต่เช้า ทำทางเหมือนไปพัดกับใคร มาอีกแล้ว” เป็นคำถามจากเจ้าของตำหนักไบจี้รัล พระองค์ทรงตรัสว่า ‘อีกแล้ว’ นั้นหมายความว่า เป็นแบบนี้อยู่ประจำ

“ไม่ได้พัดเลยกระหม่อม มันไม่ยอมให้พัด มันจ้องถล่มอย่างเดียวเลยกระหม่อม”

“ใครกันกล้าทำเช่นนั้นกับท่าน”

“กระหม่อมยังทูลไม่ได้ตอนนี้ว่าใคร ยังงง ๆ อยู่กระหม่อม”

“ฝีมือระดับท่านยังงงอยู่อีกหรือ”

“ขอรับกระหม่อม”

“แสดงว่าศึกครั้งนี้หนักเอาการอยู่ละสิ พารุต” พระสุรเสียงที่ ล้อเล่นเปลี่ยนเป็นจริงจังในทันที

“กระหม่อม” พารุตตอบรับ

“ใครกันทำเช่นนั้น”

“กระหม่อมก็ยังไม่รู้ข้อมูล ตอนนี้ให้ลูกน้องตามข่าวอยู่”

“ไหนลองเล่าให้ฟังหน่อย”

“สองวันมานี้กระหม่อมรู้ตัวว่าถูกติดตาม แต่ไม่รู้ว่าจะกลุ่มไหน ไม่นึกว่ามันจะทำการรวดเร็วขนาดนี้ เข้านี้มันส่งมือปืนทีมใหญ่ไล่ล่า กระหม่อมอย่างแยกกฎหมายเลยกระหม่อม” พารุตเริ่มเล่าเหตุการณ์ ต่าง ๆ ให้องค์หญิงเรเนียพระชนิษฐาของกษัตริย์แห่งซีวาร์ห์ฟังอย่างละเอียด

“ท่านมีศัตรูที่ไหนบ้างลองทบทวนดู การข่าวของท่านไม่รู้เบาแส เลยหรือว่าเป็นฝีมือใคร”

“คนของกระหม่อมตามอยู่ขอรับแต่ยังไม่ได้รับความกระจ่าง”

เสียงโทรศัพท์ของฟารุตตั้งขึ้นชัดเจนจนกระทั่งการสนทนา เขากล่าวขอโทษและรับทันที การพูดคุยเป็นไปอย่างสั้น ๆ หลังวางหูเขาจึงรายงานกับผู้ที่อยู่เบื้องหน้า

“คนของกระหม่อมแจ้งว่าเป็นฝีมือของนายทหารระดับสูงของกองทัพ ตอนนี้องค์กระหม่อมถูกใส่ร้ายว่าเป็นคนขายชาติด้วยการขายข้อมูลสำคัญของกองทัพให้กับศัตรู แต่ยังไม่ยืนยันชัดเจนว่าใครเป็นคนสร้างข่าวนี้”

“ท่านจะทำอย่างไรต่อไป ศัตรูอยู่ในที่มืด เราอยู่ที่สว่าง มันทำให้ต้องระวังตัวทุกฝีก้าว”

“กระหม่อมคงต้องระวังตัวอย่างหนักในช่วงนี้ จึงได้เข้ามาเรียนปรึกษาองค์หญิง กระหม่อมไว้วางใจใครไม่ได้เลยนอกจากพระองค์”

“ขอบใจที่ท่านเห็นเราเป็นที่พึ่งยามยาก ท่านจะให้เราช่วยอะไร บอกมาเถิด เรายินดีช่วยท่านเต็มที่อยู่แล้ว ท่านใช้ใครอื่น...เรารักท่านแค่ไหนท่านย่อมรู้ดี”

“ขอรับกระหม่อม กระหม่อมซาบซึ้งในพระคุณยิ่งนัก ถ้าไม่ตาย กระหม่อมคงมีโอกาสได้แทนคุณบ้าง”

“อะไรจะตาย คนเก่งอย่างท่านจะตายง่าย ๆ ได้อย่างไร” องค์หญิงตรัสแล้วยิ้มอ่อน ๆ ที่มุมโอษฐ์

“กระหม่อมอยากทราบว่ ทางกองบัญชาการสูงสุดว่าอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นนี้”

“เราขอเช็คข่าวลือ” องค์หญิงเรเนียดโทรศัพท์เพื่อเช็คข่าวลือหน้าขององค์หญิงวิตกกังวลไม่น้อยในขณะที่พูดคุยกับคนปลายสาย

“ทางโน้นแจ้งว่า มีกระแสข่าวว่าท่านขายข่าวให้กับประเทศฝ่ายตรงข้ามจริง ๆ คนให้ข่าวยังไม่มีหลักฐานแน่ชัด ทางรัฐบาลปฏิเสธว่าไม่ได้ส่งทหารไล่ล่าท่านเพราะยังไม่มีหลักฐานชี้ชัดว่าเป็นเรื่องจริง

หรือถูกกลั่นแกล้ง แต่กำลังคิดว่าท่านอาจถูกตามล่าจากประเทศที่ท่าน
ขายข่าวให้”

“เรื่องมันซักจะไปกันใหญ่ นี่กระหม่อมต้องหนีตายโดยไม่ทราบ
ว่าศัตรูที่แท้จริงคือใคร ทางการเองแม้จะปฏิเสธการตามล่า แต่ก็ไม่สามารถ
ช่วยเหลือได้เพราะกระหม่อมกลายเป็นบุคคลที่อยู่ในข่ายสงสัยขายชาติ
ไปเสียอีก” ฟารุตบ่นเสียงครีดยด

“เราเชื่อว่า นายทหารชั้นผู้ใหญ่หลายคนเชื่อใจท่าน แต่คงยังหา
หลักฐานมาแก้ต่างให้ท่านไม่ได้เท่านั้น ท่านมีอะไรให้เราช่วยขอให้แจ้ง
มาทันที และขอให้รู้ไว้ว่าไม่ว่าเหตุการณ์ข้างหน้าจะเป็นอย่างไร เราไว้ใจ
ท่านมากที่สุดและขอให้เชื่อมั่นว่าเราจะจัดการแก้ปัญหาทางนี้ให้ท่าน
อย่างดีที่สุด” องค์หญิงรับสั่งเหมือนเป็นคำมั่นสัญญา

“กระหม่อมขอบพระทัยองค์หญิงเป็นที่สุด กระหม่อมคงจะอยู่
ที่นี่ได้ไม่นาน ตอนนีพวกมันคงตามหากระหม่อมแทบพลิกแผ่นดิน
ที่สำคัญกระหม่อมรอดชีวิตมาได้ในวันนี้เพราะสตรีชาวไทยคนหนึ่ง
และมันจะทำให้เธอต้องตกอยู่ในอันตราย กระหม่อมจะต้องจัดการ
เรื่องนี้ก่อน”

“ท่านจะทำอย่างไรต่อ”

“กระหม่อมต้องซ่อนตัว แล้วให้คนของกระหม่อมหาข่าวให้ชัดเจน
ว่า ใครทำ และทำทำไม แต่ตอนนี้กระหม่อมคงจะต้องกลับไปจัดการ
เรื่องความปลอดภัยของสาวไทยคนนั้นก่อน กระหม่อมไม่ต้องการให้เธอ
ต้องมาเดือดร้อนเพราะการช่วยชีวิตกระหม่อม”

เจ้าของตำหนักไบจิร์ลมองหน้าแขกผู้มาเยือนแล้วยิ้มสรวล

“เรารู้จักท่านมากี่ปีแล้ว” คำถามที่ส่งมาทำเอาคนถูกถามงงวย

“กระหม่อมไม่ได้นับจำนวนปี แต่ตอบได้ว่าตั้งแต่กระหม่อม
จำความได้เป็นต้นมาขอรับกระหม่อม”

“นั่นซินะ เราเพิ่งจะเห็นท่านห้วงใยหญิงสาวออกนอกหน้านอกตา

ก็วันนี้ เธอมีอะไรดีเป็นพิเศษหรือเปล่า” คำถามที่ยังตรงทำให้ฟารุต
อึกอัก เขาเองก็ไม่รู้ตัวเหมือนกันว่าทำไมถึงได้รู้สึกห้วงใยเธอขนาดนั้น

“กระหม่อมคิดว่าต่อให้เป็นชายกระหม่อมก็คงต้องห้วงใย เพราะ
เรามีพระคุณกับชีวิตของกระหม่อม” เขาตอบไปตามสถานการณ์ที่เป็นจริง
คนได้รับคำตอบยิ้มให้ฟารุต แม้ยิ้มนั้นจะไม่แน่ใจในคำตอบแต่ก็ต้อง
ยอมรับตามคำอธิบายนั้น

“ท่านต้องการอะไรแจ้งมาทางคนของเรา เราจะจัดหาให้”

“ขอรับกระหม่อม ตอนนี้จะรบกวนรถของพระองค์สักคัน
เพื่อใช้ในการหนี อย่างอื่นคงไม่มีอะไร พ่อของกระหม่อมคงจะช่วยให้
ในเวลาต่อไปจากนี้”

“อยากได้รถแบบไหน”

“ลุยทะเลทรายได้ดีที่สุด รังบนทางราบดีที่สุด ขอรับกระหม่อม”
นั่นเป็นบทสนทนาสุดท้าย ก่อนที่ทั้งสองจะลุกขึ้นแล้วเดินหายไป
ในโรงรถของตำหนัก

เพียงไม่นานรถขับเคลื่อนสี่ล้อที่ถูกเปลี่ยนป้ายทะเบียนเรียบร้อย
ก็เคลื่อนตัวออกจากโรงจอดรถอย่างรวดเร็ว

วภูริดานอนลิ้มตาอยู่บนเตียง สมองของเธอคิดประมวลภาพ
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แม้จะอ่อนเพลียแค่ไหนแต่ประสาทที่ตึงเครียดจาก
ความตื่นตันที่เพิ่งผ่านมาทำให้เธอไม่สามารถขมตาให้หลับลงได้ หันไป
มองเพื่อนร่วมห้อง เสียงหายใจสม่ำเสมอของสาวตรีทำให้อดจินตนาการไม่ได้
เธอถอนหายใจนอนพลิกไปพลิกมาบนเตียงอยู่พักใหญ่ เสียงโทรศัพท์
หัวเตียงก็ดังขึ้น เธอยกหูแล้วกรอกคำพูดทักทายเป็นภาษาอังกฤษ

“สวัสดีค่ะ”

“สวัสดีค่ะ เรียนสายคุณวภูริดาค่ะ”

“วภูริดาพูดค่ะ” เธอตอบกลับไป

“คณะของท่านให้โทรมาแจ้งว่ารออยู่ที่ห้องอาหาร” เสียงปลายสายตอบกลับมา

“โอ!!!! ขอขอบคุณค่ะ บอกพวกเขาว่าเราจะไปเดี๋ยวนี้”

วฏีรดาลืมไปเสียสนิทว่าวันนี้หัวหนาคณะมีโปรแกรมพาเที่ยวเมืองเก่าซีรานเนียน ก่อนที่จะให้เวลาพักและเตรียมตัวเข้าแข่งขันในอีกสองวันข้างหน้า เธอหันไปมองนักยิงปืนรุ่นน้องที่ยังคงหลับไหลไม่สนใจเวลานัดเช่นเดียวกัน จึงลุกขึ้นไปปลุก

“น้องสา คณะของเราอยู่ที่ห้องอาหารของโรงแรมแล้ว พนักงานโทรมาปลุก น้องสาอาบน้ำได้เลยนะ พี่รดาอาบน้ำเรียบร้อยแล้ว”

“นี่สาหลับไม่รู้ตัวเลยหรือนี่ สงสัยเพราะฤทธิ์ยาแก้เมาแน่เลยคะ พี่รดากลับมาถึงเมื่อไหร่สาไม่รู้เรื่องเลย” สาวตรีชยี่ตาด้วยความมึนงง

“มาถึงสักพักคะ กะว่าจะหลับสักงีบ นอนคิดอะไรเพลินไม่ทันหลับเขาโทรมาเรียกเสียก่อน ยังอีกฉา น้องสาจะแย่ที่หลับสบาย” เธอเลือกที่จะไม่เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้เพื่อนร่วมห้องฟัง

สาวตรีชยี่ขอตัวไปอาบน้ำอย่างเร่งรีบ วฏีรดาหันไปค้นกระเป๋าเสื้อผ้าเลือกเอาชุดที่ทะมัดทะแมงพร้อมลุยในการเดินทางสู่นครซีรานเนียนที่เธออยากเห็นเหลือเกิน พ่อเคยส่งอีเมลถึงเธอเมื่อครั้งที่พ่อเข้ามาท่องเที่ยวในซีรานเนียน ภาพถ่ายที่พ่อส่งไปให้ดูยังประทับใจในความทรงจำของเธอตลอดมา วันนี้เธอจึงตื่นเต้นไม่น้อยที่จะได้เห็นสภาพที่แท้จริงของอาณาจักรโบราณอายุกว่าสองพันปี

วฏีรดาเก็บเอกสารที่สำคัญทั้งหมดรวมรวมไว้ในเป้คู่กาย ไม่ลืมที่จะล้วงเอาปืนพกที่เพิ่งได้รับมาจากชายแปลกหน้ายัดใส่กระเป๋าเสื้อคลุมไว้ เวลานี้ยังไม่สาย อากาศของที่นี่ยังคงหนาวเย็น อุณหภูมิน่าจะอยู่ที่สองถึงสามองศาเซลเซียส ดินะที่พ่อเคยเล่าเรื่องราวของที่นี่ให้ฟัง ถ้าไม่มีข้อมูลจากพ่อ เมืองแห่งทะเลทรายในสายตาของเธอคงจะยังเป็นเมืองที่ร้อนและแห้งแล้งจนอาจจะไม่ได้เตรียมเสื้อผ้ากันหนาวมาแน่ ๆ

นอกเหนือจากหมวกแล้ว ผ้าพันคอสีดำเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่เธอไม่ลืมหยิบไปด้วย พ่อเคยบอกว่า ทะเลทรายบางเวลามันสวยงามจับใจ แต่เวลาที่มันจะโหดร้ายก็โหดได้อย่างไม่น่าเชื่อ ทรายเม็ดเล็ก ๆ สามารถทำลายใบหน้าและดวงตาของเราได้ ผ้าพันคอผืนใหญ่จึงถูกเตรียมเอาไว้ป้องกันตามคำบอกเล่าของพ่อ

ทุกอย่างที่นี้เหมือนคำบอกเล่าของพ่อ ตั้งแต่เหยียบย่างลงบนผืนแผ่นดินนี้คำว่าพ่อติดอยู่ในความคิดของวฤรดาตลอดเวลา น้ำตาเริ่มเอ่อมาคลอเบา ก่อนที่มันจะไหลเป็นทางลงมาที่แก้ม วฤรดาค่อย ๆ ยกผ้าเช็ดหน้าแตะที่หัวตาเบา ๆ ถ้าพ่อรู้ว่าเธอเดินทางมาที่นี้แล้วมันทำให้เธออ่อนแอ พ่อคงไม่มีความสุข น้ำตาที่กำลังจะไหลซึมหายไปกับผ้าเช็ดหน้า ซีราร์ห์เป็นดินแดนที่พ่อรัก และมาบ่อยจนเกือบจะเป็นอีกบ้านหนึ่งของตัวเอง เธอหยิบกระเป๋าเงินใบย่อมออกมาสำรวจ รูปพ่อหลายใบที่เตรียมมายังคงสอดอยู่ในช่องกระเป๋า เธอยิ้มให้คนในรูป นัวเล็ก ๆ ค่อย ๆ ล้มผัสลงบนใบหน้าของชายในรูปอย่างทะนุถนอม เสียงพึมพำเบา ๆ ลอดออกมาจากลำคอ

‘พ่อจ๋า วันนี้เป็นวันแรกที่รดาจะเริ่มออกตามหาพ่อ รดามีความหวังว่าจะได้เจอพ่อไม่วันใดก็วันหนึ่ง เพราะรดาและแม่เชื่อว่าพ่อยังมีชีวิตอยู่ เราจะต้องได้พบกันอีก รดารักพ่อที่สุด’

เธอยกรูปของพ่อขึ้นจุมพิตแผ่วเบาแล้วสอดไว้ในตำแหน่งเดิม สาวตรีใช้เวลาในการอาบน้ำแต่งตัวไม่นาน ทั้งสองออกมาจากห้องพักแล้วตรงไปยังห้องอาหารของโรงแรมทันที

“ขอโทษค่ะโค้ช รดาช้าอีกตามเคย” เธอรีบออกตัวด้วยความรู้สึกผิดที่ทำให้ผู้ใหญ่รอ

“ไม่เป็นไรครับคุณรดา ที่จริงยังไม่ถึงเวลานัดแต่ผมกลัวคุณรดา กับคุณสาไม่ตื่นเลยให้พนักงานโรงแรมปลุก”

“งั้นรดาจัดการอาหารเข้าก่อนนะคะเดี๋ยวโค้ชจะรอนาน” เธอ

ขอตัวเดินไปตักอาหารที่ทางโรมแรมจัดเอาไว้ให้ทันที พ่อเล่าเรื่องการท่องเที่ยวในประเทศซีร่าห์บ่อย ๆ ว่า ถ้าจะไปเยี่ยมชมเมืองโบราณซีรานเนียนจะต้องทานอาหารตุ๋นกำลังเอาไว้ เพราะเส้นทางที่จะเข้าไปไม่มีรถต้องเดินเท้าหรือใช้บริการแท็กซี่ส่วนตัว ไม่ว่าจะเป็นรถ ลู ลา หรือม้า วุฎิรดาจึงจัดการอาหารมื้อแรกของโรมแรมเสียมแปล้ ก่อนที่จะเคลื่อนขบวนด้วยรถบริการที่ทางโรงแรมจัดเตรียมไว้ให้

เมื่อมาถึงทางเข้านครซีรานเนียน ความหนาวเหน็บในยามเช้าค่อยคลายลงไป แสงแดดที่ร้อนระอุเข้ามาแทนที่ในเวลาอันรวดเร็ว วุฎิรดาก้าวลงจากรถ ไอร้อนของเปลวแดดควาบมาโดนใบหน้าจนต้องล้างเอาผ้าพันคอที่เตรียมมาใช้งานในทันที

บนเส้นทางสู่ประตูแห่งซีรานเนียน วันนี้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ คึกคักพอสมควร รถทัวร์หลายคันจอดเรียงรายให้ผู้โดยสารลงเพื่อเดินทางต่อไปตามเส้นทางลูกรัง รถยนต์คันหนึ่งแล่นด้วยความเร็วมาจอดใกล้ ๆ กับรถของคณะนักกีฬาทีมชาติไทย ชายในชุดกานดูราสีขาวยกกับแว่นกันแดดเดินลงจากรถด้วยท่าที่เร่งรีบ ผ้าโพกศีรษะที่ปล่อยชายยาวมาถึงหลังถูกกระหวัดขึ้นไปพันรอบใบหน้าเหมือนหนึ่งต้องการปิดบัง เขาเดินตามหลังวุฎิรดาไปที่จุดเข้าม้า และรองจนเธอเลือกม้าตัวที่ต้องการ แล้วเขาจึงส่งภาษาท้องถิ่นกับเด็กเลี้ยงม้า จากนั้นม้าสีดำนุรูปทรงสง่างามตัวหนึ่งก็ถูกเขาเลือก วุฎิรดาจ้องมองเขาด้วยความรู้สึกคุ้น ๆ หน้า แต่ชายคนนั้นหาได้ให้ความสนใจเธอไม่ เขาจูงม้าที่เขาเดินเลี้ยงไปอีกทางหนึ่ง วุฎิรดาจึงหมดความสนใจลงไป

เพื่อนร่วมทีมส่วนใหญ่อาศัยรถเทียมม้าที่นั่งสบาย ๆ ไม่ต้องบังคับม้าเอง แต่วุฎิรดาเลือกที่จะขี่ม้า ครั้งแรกเธอคิดจะเลือกใช้อูฐเพื่อให้เข้ากับบรรยากาศทะเลทราย แต่เส้นทางที่จะไปไกดขี่ให้คำแนะนำว่ามันยังไม่ใช่ทะเลทรายสามารถใช้ม้าหรือลาได้ เธอจึงเปลี่ยนใจหันมา

เลือกมาเป็นพาหนะแทน

เพียงไม่นานก็มาถึงทางเข้าเมืองโบราณซีรานเนียน วุฑิรดากระโดดลงจากหลังม้าแล้วจ่ายค่าเช่าให้กับเจ้าของพร้อมกำชับว่า บ่ายสองโมงเธอจะใช้บริการม้าตัวเดิมนี้อีกให้มารอรับ เด็กเลี้ยงม้าตอบรับด้วยท่าทางดีใจที่จะได้ลูกค้าประจำไปกลับ

“มารวมกันทางนี้ก่อนดีกว่า” โค้ชสมชาติเริ่มทำหน้าที่ผู้นำร่วมกับไกด์

“ไกด์จะเป็นคนพาเดินชม ใครอยากจะรับฟังการบรรยายตามไกด์ไปได้ แต่ถ้าใครอยากจะทำด้วยตัวเองก็ตามสบายเลยนะครับ วันนี้เราจะใช้เวลาชมที่นี้ตลอดทั้งวัน บ่ายสองโมงเจอกันที่ทางเข้านะครับ” เขาจัดแจงวางแผน

“แหมโค้ชเริ่มทำหน้าที่ตั้งแต่ทริปแรกเลยนะคะ” วุฑิรดาเข้าเรียกเสียงหัวเราะจากเพื่อนร่วมทีมตลกคึกคัก

“แหงอยู่แล้วคุณรดา เดียวที่มงานจะหาว่าโค้ชบกพร่องในหน้าที่” โค้ชสมชาติรับมุขทันที

“รดาจะขอเดินชมเองนะคะ มีอะไรน่าสนใจหลายอย่าง บางทีอยากหยุดชมนาน ๆ เดียวจะทำให้คนอื่นต้องเสียเวลารออีก”

“ตามสบายเลยครับคุณรดา นักโบราณคดีอย่างคุณรดาคงไม่ต้องอาศัยไกด์ แล้วค่อยมาเจอกันตามเวลานัดก็แล้วกันครับ งั้นเราแยกย้ายกันเลยนะ ใครใคร่ไปไหนกับใครเชิญตามสบาย เจอกันบ่ายสองโมง ผมจะไปแอบมองสาว ๆ ชาวพื้นเมืองที่นี้เสียหน่อยว่าสวยสู้คนไทยได้หรือเปล่า”

วุฑิรดาทำท่าจะแยกจากกลุ่มในทันที แต่สาวตรีเรียกเอาไว้

“พี่รดาคะ ไปกับสาวและคุณติลกมัยคะ จะได้เดินกันเป็นกลุ่มไม่เหงา” สาวตรีแสดงน้ำใจหลังจากที่ติลกชวนให้เธอเดินไปกับเขา วุฑิรดารู้ว่าติลกนั้นก็พียงป็นชายหน้าตาหล่อเหลากำลังทำคะแนน

ในการจับสาวตรีอยู่

“เชิญน้องสาวกับคุณตลกตามสบายค่ะ พอตีฟี่รดาอยากสำรวจทุกที่ให้นาน ๆ เดี่ยวทั้งสองคนจะเบื่อเสียก่อนฟี่รดาไปคนเดียวดีกว่าเดี๋ยวจะหาเด็กเลี้ยงอุฐเลี้ยงม้าแควนั้นเดินเป็นไกด์นำทาง”

เธอรีบขอตัวเพราะไม่อยากเป็นก้างขวางคอ และที่สำคัญเธอต้งใจจะเริ่มหาข้อมูลของพ่อทันทีที่มีโอกาส

ทุกคนมุ่งหน้าเดินเข้าไปทางซอกหินที่แคบ ซึ่งเป็นเส้นทางเดียวที่จะพาผู้คนไปเยือนมหานครในอดีต หินที่แยกออกเป็นทางเดินนั้นถูกสรรค์สร้างด้วยน้ำมือของธรรมชาติที่เกิดจากการเคลื่อนตัวของเปลือกโลกทำให้เกิดรอยแยกของหินขึ้น แต่ชาวนาบาเซีย ผู้ก่อสร้างมหานครซีรานเนียนเมื่อสองพันปีก่อนเลือกใช้ซอกหินนี้เป็นเส้นทางที่จะนำพาผู้คนไปสู่นครซีรานเนียนเพียงเส้นทางเดียว

วฏีรดารู้สึกเหมือนมีใครคนหนึ่งเดินตามเธอมาห่าง ๆ ครั้นพอหันไปมองรอบ ๆ ตัวผู้คนที่เดินกันเข้ามาตามทางไม่มีใครสนใจใครต่างคนต่างเดินชมความงามของภูเขาที่สูงตระหง่านด้วยความตื่นตาตื่นใจเดินต่อไปได้ลึกลับความรู้สึกที่จะเรียกว่า ‘สัมผัสที่หก’ ก็ไม่น่าจะผิดทำให้รู้สึกว่ามึนบางสิ่งจ้องมองเธออยู่ วฏีรดารู้สึกหนาวยะเยือกจนต้องรีบพาตัวเองเข้าไปอยู่ใกล้กับกลุ่มนักท่องเที่ยวคนอื่น...ค่อยอุ่นใจขึ้นหน่อย

นักท่องเที่ยวจากหลายชาติหลายภาษาพากันเดินมาตามเส้นทางประมาณกิโเลเมตรเศษ ก็เห็นแสงสว่างด้านหน้าที่เป็นทางออกจากซอกหน้าผา แสงแดดที่ส่องลอดเข้ามาทำให้ทุกคนต้องหรี่ตาลง ภาพแรกที่มีมองลอดผ่านช่องหินออกไปจะไม่มีวันลบเลือนไปจากความทรงจำของใครก็ตามที่ได้มาพบเห็น ความงามของซีรานเนียน...หน้าผาหินทรายสีชมพู ถูกแสงแดดสาดส่องทำให้มองเห็นความงามของหน้าผาที่ถูกสลักเสลาให้เป็นวิหารขนาดมหึมาที่สูงตระหง่าน วฏีรดาจ้องมองความงามผ่านซอกหินอย่างตกตะลึง ลึกครุ่นเธอค่อย ๆ เดินเข้าไปหาวิหารที่สวยงาม

แห่งนี้้อย่างลึมตัว

“นี่ต้องเป็น ‘อัลคัชเชียน’ มหาวิหารฝีมือการสลักหินของชาว นานาเซียแน่ ๆ สวยงามเหลือเกิน สวยกว่าที่เคยเห็นในภาพถ่ายหลายร้อย หลายพันเท่า ไม่สงสัยเลยว่าทำไมพ่อถึงหลงไหลเมืองโบราณแห่งนี้ัก มันสวยงามและน่าอัศจรรย์แท้ ๆ”

เธอพึมพำกับตัวเอง ขณะที่สายต่ายังจับจ้องไปยังวิหารอันยิ่งใหญ่ ตรงหน้า ยังไม่ทันที่จะก้าวเข้าไปชมให้เต็มตา เธอก็เซกลงไปด้วยแรง กระแทกของชายคนหนึ่งทีวิ่งมาด้วยความเร็ว ตามด้วยเสียงโหวกเหวก โวยวายเหมือนหนึ่งสิ่งให้ไล่จับชายคนที่เพิ่งชนเธอไปหยก ๆ

วฤติดารีบพาตัวเองหลบเส้นทางวิ่งไล่ล่า ทหารม้านายหนึ่งเข้ามา สอบถามเธอด้วยความห่วงใย

“เป็นอย่างไบบ้างครับ เจ็บทีไหนบ้างหรือเปล่า จะให้ทางเราช่วย อะไรไหมครับ”

“ไม่เป็นไรคะ ฉันแค่ถูกชนไม่ได้รับบาดเจ็บอะไร ขอขอบคุณที เป็นห่วง” เธอรีบขอบคุณเพื่อที่จะให้เขาเลิกสนใจเธอ ขณะที่สนทนา อยู่กับทหารม้า สายตาของเธอเหลือบไปเห็นชายในชุดพื้นเมืองคนหนึ่ง แอบอยู่ในซอกหินด้านซ้ายห่างจากเธอไปประมาณห้าสิบเมตร แต่พอ เธอหันไปมองให้เต็มตาชายคนนั้นก็เร็นกายเข้าไปในซอกหิน วฤติดา รีบเดินเข้าไปในวิหารทันที

เพียงก้าวแรกที่เข้ามาในร่มเงาของมหาวิหาร วฤติดาก็ตะลึงกับ ความงามและความอลังการของมันจนลึมเรื่องตื่นเตันทีเพ็งผ่านมาเสียลึน ภาพของเมืองเก่าซีรานเนียนจากสไลด์ในห้องเรียนแม้จะดูสวยงามแคไหนด ก็เป็นเพียงภาพถ่าย แต่วันนี้ความมหัศจรรย์ของซีรานเนียนตั้งตระหง่าน อยู่ตรงหน้าเธอแล้ว นี่หรือสมบัติของเบดูอิน ชาวพื้นเมืองเร่ร่อนใน ศตวรรษที่ 1 ก่อนคริสตกาล มันจะมีขุมทรัพย์จริงดังเช่นตำนานที่เล่าขาน กันมาเนิ่นนานหรือเปล่าหนอ

เธอเริ่มเดินสำรวจความงามของห้องโถงใหญ่อันเป็นที่เก็บพระศพอย่างสนใจก่อนที่จะเดินย้อนออกมาด้านนอก

เป้าหมายต่อไปคือร้านขายของที่ระลึก หินหลากสีที่ถูกนำมาร้อยเป็นเครื่องประดับวางเรียงรายกับพื้นดินปนทราย บ้างก็แขวนเป็นแผงสนนราคาก็ไม่แพง แต่ความสนใจของวฎิรดาไม่ได้อยู่ที่ของประดับ เธอสนใจคนขายมากกว่า

หลังจากเดินสำรวจร้านค้าจนพบคนขายที่มีอายุ เธอก็เข้าไปพูดคุยทักทาย

“ลุงชายของที่นี่นานหรือยัง” เป็นคำถามที่เธอถามชายชราเจ้าของแผงขายของแก่คนหนึ่ง ตรงหน้าของชายชราที่มีดวงเดือน กริช ที่ด้ามของมีนสลักเสลาลวดลายดั้งเดิมตามแบบของชนเผ่าเบคูอิน

“นานเท่ากับที่นี้เปิดให้นักท่องเที่ยวเข้าชมแน่แหละ แม่หนูถามทำไมหรือ”

“หนูอยากได้มีดที่ลุงคิดว่าแก่ที่สุดสักเล่ม ลุงเลือกให้หน่อยซิคะ” วฎิรดาไม่ได้มีความต้องการมีดเลย เธอเพียงต้องการหาหัวข้อสนทนากับชายชราเท่านั้น

ชายเจ้าของร้านเลือกมีดดวงเดือนที่มีด้ามสีเขียวมรดตฝังด้วยหินสีเดียวกันส่งให้เธอ

“มีดนี้ลุงซื้อมาจากชาวเบคูอินนานมากแล้ว มันเป็นของเก่าของต้นตระกูลพ่อเขา แต่เขาต้องขายมันเพราะไม่มีเงิน ลุงเลยซื้อเอาไว้”

เจ้าของร้านเสนอราคา วฎิรดาไม่ได้สนใจ เธอยอมจ่ายตามราคาที่เขาบอก ขณะหยิบเงินออกจากกระเป๋าเธอแก้มลิงทำรูปของพ่อหล่นแล้วทำท่าก้มลงเก็บ

“รูปใครหรือแม่หนู” เป็นไปตามแผนที่วางเอาไว้ ชายชราถามด้วยความสนใจ

“ลุงรู้จักคนๆ นี้ไหมคะ” วฎิรดาถามตามน้ำ เธอมั่นใจว่าพ่อ

ต้องมาที่นี้บ่อย อย่างน้อยคนที่อยู่ที่นี้มานานจะต้องรู้จักหรือไม่ก็ต้องเคยเห็นพ่อของเธอแน่ ๆ

“เคยเห็น เขาเป็นลูกค้าประจำของลุง และของหลาย ๆ ร้านที่นี้” หัวใจของวฤตดาเต้นแรงจนแทบจะล้นออกมานอกอก

“เขาเป็นอะไรกับแม่หนูหรือ” ชายชราถามเรื่อย ๆ

“พ่อคะ” เธอทิ้งคำพูดไว้เพียงเท่านั้น รอให้ชายชราเจ้าของร้านถามต่อ

“แล้วเขาไม่ได้มาด้วยหรือ ลุงไม่ได้เจอเขานานแล้วนะ”

“ลุงเจอพ่อหนูครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่หรือคะ” เธอเลี่ยงการตอบคำถาม แต่ใช้การถามกลับแล้วแก้งเลือกสินค้าขึ้นไปเหมือนไม่สนใจคำตอบ

“น่าจะสองปีกระมัง ครั้งสุดท้ายเขามาที่นี้ มารับแผนที่อะไรสักอย่างที่เขาให้เพื่อนของลุงร้านตรงข้ามหาให้ แล้วก็ไม่ได้เจอเขาอีกเลย”

“เพื่อนของลุงร้านไหนหรือคะ”

ชายชราชี้ไปที่ร้านเล็ก ๆ สถาปัตยกรรมที่อยู่ฝั่งตรงข้ามเยื้องร้านแกไปเพียงเล็กน้อย

“เจ้าของร้านชื่ออะไรหรือคะลุง หนูจะไปทักทายท่านสักหน่อย” วฤตดาตั้งใจฟังอย่างใจจดจ่อ

“เขาชื่อ ซาเลย์ อัลราเต ไม่รู้ว่าตอนนี้อยู่หรือเปล่า”

“ไม่เป็นไรคะหนูจะลองแวะไปทักทายเพื่อนเก่าพ่อเสียหน่อย ขอบคุณลุงมากนะคะ ถ้ามีโอกาสมาที่นี้อีกหนูจะแวะมาอีกนะคะ” เธอรีบกล่าวลาเพราะกำลังสนใจเป้าหมายต่อไปที่จะได้ข่าวของพ่อ

วฤตดาตรงดิ่งไปยังร้านของผู้เฒ่าซาเลย์ แต่ยังไม่ทันถึงหน้าร้านก็ต้องสะดุ้งสุดตัวเมื่อมีมือ ๆ หนึ่งมาคว้าแขนของเธอไว้ สีข้างของเธอถูกกระทุ้งด้วยของแข็งซึ่งมันจะเป็นอะไรไปไม่ได้นอกจากกระบอบกป็น

“หยุดยี่หนึ่ง ๆ”